

BUDA ATTILA (1953) Budapest

THIMÁR ATTILA

Buda Attila

Vannak olyan irodalomtörténészek, akik friss szempontú, érdekes tanulmányokat írnak, vannak, akik a filológiai bűvárkodás eredményeiben hoznak újat, vannak, akik inkább szerkesztők, és jó tanulmányköteteket szerveznek össze, vagy folyóiratok szerkesztőségeiben alakítják az irodalmi életet. Buda Attila munkásságában ezek a területek mind összekapcsolódnak, méghozzá szervesen kapcsolódnak egymáshoz, s ennek végeredménye e sokoldalú életpálya, immár rengeteg publikációval, sok könyvvel és számos alapvetően fontos, sőt meghatározónak minősíthető vállalkozással, mint a Magyar Irodalmi Repertórium kötetei, amelyekben éves bontásban kurrens folyóirat-irodalmunk összes publikációját feldolgozta munkatársaival. Hasonló unikális vállalkozásnak tartom a *Pagoda és krizantém* sorozat eddig megjelent kötetait, amelyekben a távol-keleti és magyar kulturális és irodalmi kapcsolatok rengeteg dokumentuma látott napvilágot.

Mindezen sokszínűség mellett vagy inkább között mégis meg lehet látni erővonalakat, amelyek elektromágneses húrokként vonzzák maguk köré az egyes elkészült munkákat, legyenek azok tanulmányok, bibliográfiák vagy monográfiák. Ilyen szál Babits Mihály életműve, amelynek kritikai kiadásában is komoly szerepet vállalt, és ilyen a Nyugat folyóirat irodalmi hagyománya, amelynek több különböző szempontú megközelítésére is kísérletet tett. Hasonlóan mágnesesen vonzó terület Nemes Nagy Ágnes életműve, illetve az Újhold kör irodalmi működése Lengyel Balázssal, Mándyval, Ottlikkal. De nem lehet említés nélkül hagyni a képeslapokat mint művelődéstörténeti műfajt (*Hadifogoly – Egy első világháborús képeslapgyűjtemény nyomában*), és semmiféleképp se felejtjük ki a macskaféléket mint a személyes érdeklődési kör meghatározó darabját, amelyből a *Macskatéka* című könyv született.

E sokfelé ágazó érdeklődés és sokszínű, gazdag életmű szükséges kelléke a szerény és mindig segítőkész jellem, amellyel pályatársai felé fordul.

A Kortársban rendszeresen olvashatjuk tanulmányait, kritikáit. Írásait mindig a higgadt hang, az alapos filológiai utánajárás és a nagy anyagismeret jellemzi. Tartózkodik attól, hogy csatlakozzék bármely irodalomelméleti iskolához, viszont igyekszik a józanul belátható, tehát az élet normál működéséből fakadó kérdéseket megfogalmazni, és szorgalmasan keresi a rájuk adható válaszokat. Ez az egyszerre megvalósuló irodalom- és életközelség teszi gondolatgazdaggá és egyszerűsmind jól használhatóvá szövegeit.

Tanulmányi rovatunk nélkülözhetetlen tagja, s kritikáira is mindig oda kell figyelniük az olvasóknak, mert mértékadó véleményt ír, akár irodalom-, akár művelődéstörténeti, akár bibliográfiai könyvekről szól.

A Kortársban ebben az évben is több publikációja látott napvilágot: júniusban Monostori Imre Szekfű-monográfiájáról írt alapos, hosszú kritikát, a szeptemberi számban Ambrus Zoltán és Jászai Mari levelezéséből közölt kortörténeti darabokat, decemberben Déry Tibor *Kedves Boóper* című regényét hasonlította össze értő és meggyőző módon Tanidzaki Dzsunicziró *Egy hibbant vénember naplója* regényével.

Mindezek után – vagy előtt – nem hagyhatjuk említés nélkül, hogy összefoglalta a Kortárs folyóirat történetét egy monografikus feldolgozásban.

Örömmel adom hát át a 2019. évi Kortárs-díjat Buda Attilának.

EÖRY EMIL, Szent Antal megkísértése, 1989; Magányos ház, 2013 ►